

FAIN

Časopis vydáva RKFÚ Špačince

Ročník: prvý
rok: 2010
občasník

1

- **Novinky**
- **Interview**
- **Chvíľka poézie**
- **Jozef Strečanský SDB**
- **Úvaha**
- **Detské okienko**

Obsah, horúce novinky

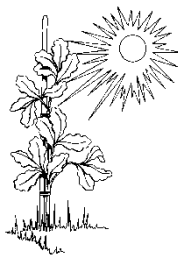
Horúce novinky	1
Slovo na úvod	2
Interview	3
Chvilka poézie	6
Jozef Strečanský SDB	7
Úvaha	11
Detské okienko	13

Udialo sa ...

- ❖ *zomrelo 7 farníkov:* Veronika Blanáriková, Filoména Dúbravová, Bernardín Ivanovič, Ján Doležil, Katarína Červená, Štefánia Lovecká a Michal Masár
- ❖ *pokrstili sa 4 noví farníci:* Ema Jankovičová, Kristína Prodajová, Nela Višňovská, Lukáš Závodský

Čo nás čaká?

- ♥ generálna rekonštrukcia farskej budovy
- ♥ oprava Kalvárie a chodníkov k nej
- ♥ tvorba webovej stránky našej farnosti
- ♥ detské sv. omše (zhruba každý tretí týždeň)
- ♥ oslava 100. výročia narodenia nášho rodáka Jozefa Strečanského (23. máj)
- ♥ prvé sv. prijímanie detí vo farnosti (30. máj)
- ♥ tábor pre deti našej farnosti (bližšie info v detskom okienku)

FAIN – časopis vydáva Farský úrad v Špačinciach.

Šéfredaktor: Ľubomír Svetlovský. Redaktori: Jozef Horváth, Veronika Horváthová, Tomáš Kocian. Jazyková a grafická úprava: Ondrej Ryška a Martin Ryška. Tlač: KINX, s.r.o. Trnava. Nihil obstat: Dr. Ľuboš Hašan.

Kontakt:

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, Farnosť Narodenia Panny Márie;
Farský úrad, Na vŕšku 413/5, 919 51 Špačince

Úradné hodiny: každý pracovný deň po večernej sv. omši.

Telefón: 033/55 73 138, 0949 831 213, mail: fara.spacince@gmail.com

Milí čitatelia,

v rukách držíte prvý výtlačok nového časopisu pod názvom FAIN. Myslím si, že jedna z prvých otázok vo vašej myslí bola, čo to slovo znamená, čo vystihuje, ako ho preložiť ???

Tak tu je vysvetlenie: FArský, INformátor. Časopis FAIN je adresovaný nielen pre veriacich všetkých vekových skupín, ale aj pre všetkých Špačinčanov, sympatizantov a priateľov našej farnosti a obce. Je vydávaný ako občasník, 4-krát do roka. Vydávanie a distribúciu zabezpečuje Farský úrad v Špačinciach. Cena jedného výtlačku bude len na pokrytie nákladov, nie pre zisk. Verím, že tento časopis bude obohatením, povzbudením, ale i relaxom. Nájdeme v ňom rôzne zamyslenia, katechézy, interviá, históriu, osobnosti našej dediny, farské oznamy, informácie, akcie, tajničky, detské okienko či našich sponzorov...

Žijeme tu už niekoľko desiatok rokov či pár mesiacov. Snažíme sa veci okolo nás skrášľovať, budovať nové cesty verbálnej komunikácie, opravovať svoje domy, byty, hľadať odpovede na základné bytostné otázky, materiálne sa zabezpečiť do budúcnosti, vytvárať osobný vzťah k Pánu Bohu... Toto sú len niektoré veci, na ktorých pracujeme.

Ale je tu tendencia, že človek ako bytosť zabúda na to, že je človekom. Ak chceme byť dobrými farníkmi, občanmi, nemôžeme zabudnúť, že v prvom rade máme byť dobrými ľuďmi. To je to prirodzené – čnostné, na ktorom máme stavať to nadprirodzené – duchovné. K tejto realizácii sme pozvaní na každom poste, bez rozdielu postavenia v spoločnosti.

Prajem Vám, milí moji farníci, otcovia a mamy, starí rodičia, mládež a deti, chorí a trpiaci veľa úspechov pri spoznávaní svojej vlastnej prirodzenosti – ľudskosti, radosti, ale aj biedy, na ktorej budeme spoločne kreatívne budovať Božie kráľovstvo.

Váš duchovný otec Dr. Ľuboš Hašan

Interview

Správcovstva farnosti Špačince sa od 1.1.2010 na základe dekrétu trnavského arcibiskupa Mons. Róberta Bezáka oficiálne ujal nový duchovný správca vdp. PaedDr. Mgr. Ľuboš Hašan. Požiadal som ho o rozhovor a on veľmi ochotne odpovedal na moje zvedavé otázky. Cieľom tohto rozhovoru je predstaviť pána dekana od jeho detstva cez školské časy, prácu až po súčasnosť.

• **Začnime teda detstvom. Kedy a kde ste sa narodili?**

ĽH: 13. augusta 1978 v Bratislave.

• **Aké bol Ľuboš Hašan dieťa, ako by ste sa charakterizovali?**

ĽH: Veľmi živé.

• **Na čo zo svojho detstva nikdy nezabudnete, čo Vám utkvelo v pamäti?**

ĽH: Zväčša sú to negatíva, ktoré si človek pamätá. Zafixoval sa mi pád z bicykla s mojim bratom.

• **Popíšte nám trošku Vašu rodinu.**

ĽH: Mám oboch rodičov, ktorým ďakujem za všetko, lebo bez nich by som nebol. Moje detstvo bolo obdarované aj starším bratom.

• **Aký vzťah ste pestovali od útleho veku s rodičmi a bratom?**

ĽH: Vzťahy máme výborné a doprial by som ich všetkým.

• **Pretrval tento vzťah doteraz?**

ĽH: Áno.

• **Ako rodisko máte uvádzanú Bratislavu, ale vieme, že detstvo ste prežívali na dedine...**

ĽH: Dedina má svoje čaro. Prežil som tu krásne detstvo so všetkým, čo k nemu patrí. Je to rodisko mojej mamičky.

• **Doľany, obec známa svojou vínnou tradíciou. Nachádza v tomto koníčku záľubu aj Vaša rodina?**

ĽH: Nemať v Doľanoch vinicu je ako mať studňu bez vody. Víno má obveseľovať srdce človeka.

• **Ako to bolo, pán dekan, so školou? Aké boli začiatky Vášho štúdia?**

ĽH: Pamätám si na veľkú jednotku v prvom ročníku. Do školy sa mi veľmi nechcelo chodiť.

• **Aké známky ste nosili domov, resp. boli ste dobrým žiakom? ☺**

ĽH: Dá sa to tak povedať, že som bol dobrým žiakom.

• **Potom prišla stredná škola, aké spomienky máte na ňu?**

ĽH: Spomínam si v dobrom; priateľstvá, ktoré sme spolu vytvorili zostávajú hlboko v srdci.

• **Kedy prišiel definitívne ten okamih pevného rozhodnutia stať sa kňazom?**

ĽH: Postupne to dozrievalo. Vďaka Pánu Bohu za jeho povolanie, lebo len z jeho milosti som tým, čím som.

• **Neľutujete toto rozhodnutie v súčasnosti?**

ĽH: Nie!!!

• **Prišli ste teda do semináru. Popíšte nám stručne toto obdobie.**

L'H: Boli to chvíle ťažké, ale krásne. Toto obdobie mi veľmi veľa dalo.

• **Kam sa uberali Vaše kroky po vysviacke? Začiatky museli byť veľmi ťažké, nie?**

L'H: Mal som veľké šťastie na farárov a dekanov. Moje kaplánske časy som prežil v Dvorníkoch, v Starom Tekove, v Hurbanove, v Trnave – Bazilike, v Katedrále sv. Jána Krstiteľa, v Kostole sv. Heleny. Potom na Arcibiskupskom úrade v Trnave, kde aj v súčasnosti pracujem.

• **Koľko farností už pán dekan Hašan „preskákala“ ?**

L'H: Päť.

• **Popri kňazskom povolaní ale vykonávate aj mnoho iných funkcií. Snažte sa nám ich stručne charakterizovať.**

L'H: Riaditeľ Diecézneho katechetického úradu Trnavskej arcidiecézy; školský dekan Trnavského dekanátu; hlavný školský inšpektor pre katechizáciu; znalec pri Konferencii biskupov Slovenska v subkomisii pre katechizáciu a školstvo; zástupca zriaďovateľa na Arcibiskupskom gymnázium v Trnave; prednášajúci na univerzite.

• **Pokračujete aj v štúdiu na vysokej škole? Vzdelávate sa teda naďalej?**

L'H: Áno, práve teraz končím funkčné štúdium a pracujem na druhom doktoráte.

• **A je to tu ☺ Farnosť Špačince. Aké sú Vaše pocity z našej farnosti po niečo vyše trojmesačnom pôsobení u nás?**

L'H: Som rád, že som tu a verím, že aj vy.

• **Čo Vás doteraz sklamalo a čo naopak príjemne prekvapilo?**

L'H: Sklamanie ešte nebolo. Potešilo ma veľa ľudí v kostole a už aj deti a mládež.

• **Cítiť, že farnosť dostala Vaším príchodom „novú krv“, začalo sa pracovať s deťmi a mládežou, obohatila sa liturgia a podobne.**

Aký je Váš pohľad na toto oživenie?

L'H: Pán robí veľké zázraky, my sme len nástroje. ktoré používa.

Interview

- **Aké ciele si dávate do najbližšieho, ale aj neskoršieho obdobia počas Vášho pôsobenia v našej farnosti ?**

LH: Poznať a slúžiť. Skonkretizované – stretná na fare, deti, mládež, rodiny, seniori... Návšteva chorých na prvý piatok, farský detskomo-mládežnícky tábor, webová stránka farnosti, farský časopis FAIN; oprava havarijného stavu farskej budovy, klubu; oprava krížovej cesty na Kalvárii, ...

- **Pán dekan, pýtal som sa Vás, ako by ste sa charakterizovali ako dieťa. Ako by ste sa charakterizovali teraz, v 31 rokoch? Aký je Ľuboš Hašan v súčasnosti?**

LH: Verím, že ma čoskoro spoznáte. Netreba dať na reči, skutky preveria. Moje videnie by mohlo byť len subjektívne.

- **Mohli by ste niečo povedať o dennom režime Vášho dňa?**

LH: Duchovná zložka je na prvom mieste a potom činnosti pastoračné, študijné, spoločenské, športové, relaxačné.

- **Ako vyzerá Vaša nedeľa?**

LH: Moja nedeľa spíňa rozmer duchovný, rodinný, sociálny, spoločenský, kultúrny.

- **Čo robíte s voľným časom, aké**

- sú Vaše záľuby?**

LH: Aj keď toho času veľa nie je, rád si oddýchnem napr. pri bicyklovaní...

- **Chodievate aj na dovolenky?**

LH: Áno.

- **Najlepšie si oddýchnete pri...**

LH: Psychologická otázka a ešte psychologickéjšia odpoveď... „Hudba ako taká“ ☺

- **Ako to vyzerá s Vaším jedálnym lístkom?**

LH: Pochutnám si na mäse so zeleninou. Obľubujem sladkosti a maces.

- **Na fare nemáte gazdinú, ako sa to dá zvládnuť?**

LH: Je to úplne v pohode, upratovanie mi nie je cudzie. A čo sa týka gastronómie, je dobre zastúpená aj tu v Špačinciach.

- **Ste technický typ?**

LH: Áno.

- **A na záver, chcete ešte niečo pekné odkázať Vaším milým farníkom zo Špačaniec?**

LH: Už počas štúdia na vysokej škole som sa modlil za farníkov, ku ktorým budem poslaný. Dá sa povedať, že som si vás vymodlil. Verím v silu modlitby, lebo modlitba má spájať nás i našu farnosť. Chcem byť vašim priateľom, bratom a otcom.

Ďakujeme za rozhovor. Na otázky odpovedal vdp. PaedDr. Mgr. Ľuboš Hašan, správca farnosti Špačince.

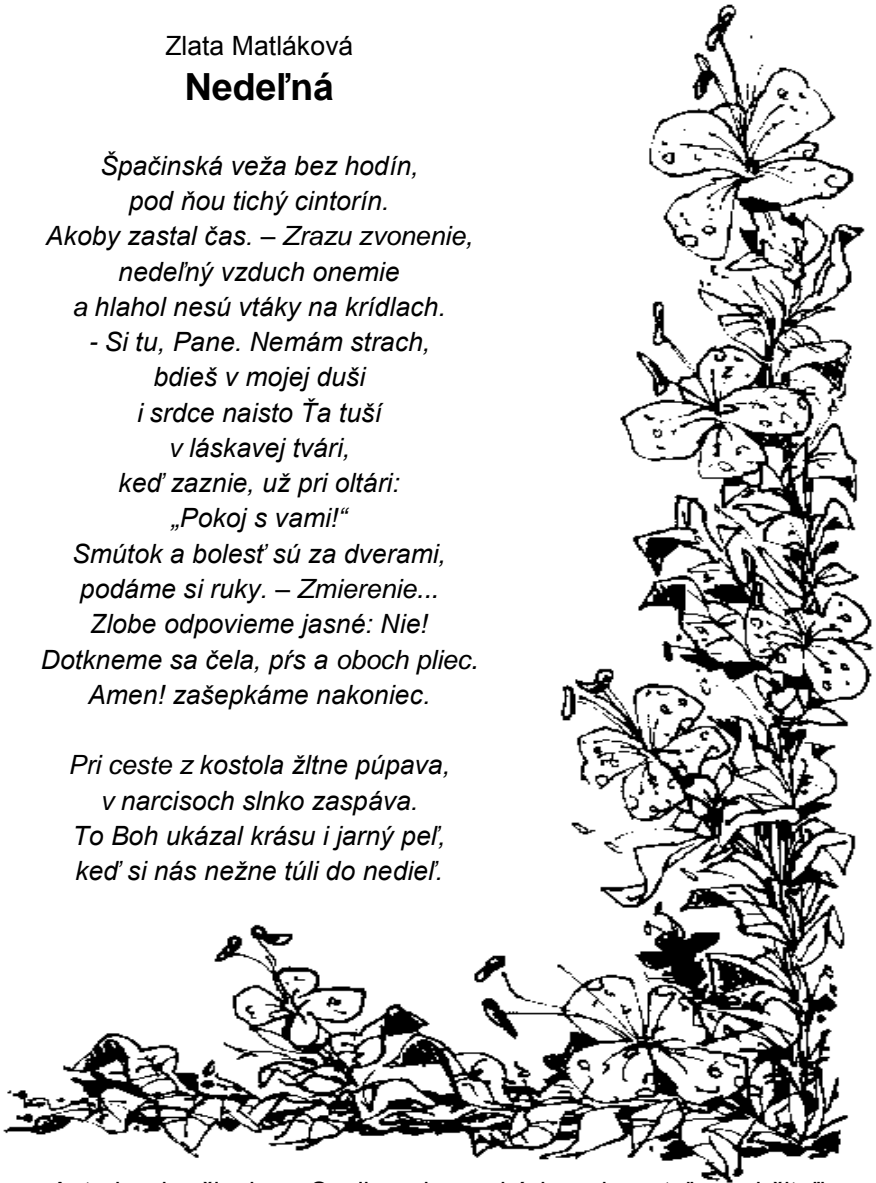
Spracoval Ľubomír Svetlovský

Zlata Matláková

Nedeľná

Špačinská veža bez hodín,
pod ňou tichý cintorín.
Akoby zastal čas. – Zrazu zvonenie,
nedeľný vzduch onemie
a hlahol nesú vtáky na krídlach.
- Si tu, Pane. Nemám strach,
bdieš v mojej duši
i srdce naisto Ťa tuší
v láskavej tvári,
keď zaznie, už pri oltári:
„Pokoľ s vami!“
Smútok a bolesť sú za dverami,
podáme si ruky. – Zmierenie...
Zlobe odpovieme jasné: Nie!
Dotkneme sa čela, prs a oboch pliec.
Amen! zašepkáme nakoniec.

Pri ceste z kostola žltne púpava,
v narcisoch slnko zaspáva.
To Boh ukázal krásu i jarný peľ,
keď si nás nežne túli do nedeľ.

Autorka je členkou Spolku slovenských spisovateľov, držiteľkou medaily sv. Gorazda. Napísala niekoľko básnických zbierok, publikovala v Katolíckych novinách a v Pútniku svätovojeťškom pre rok 2010.

Jozef Strečanský SDB

Otec Strečanský sa narodil 18. marca 1910 v obci Špačince. Rodičia boli roľníci, zbožní a príkladní a snažili sa dať svojim deťom hlbokú kresťanskú výchovu. Jozef bol živej povahy, mal rád spev a hudbu a bol veľmi nadaný. Keď mal štrnásť rokov, odišiel do saleziánskeho ústavu v Šaštíne, ktorý založili Don Boscovi synovia 8. septembra 1924. Bol to ašpirantát, základ budúceho diela na Slovensku. Mladík Strečanský patril teda medzi prvých ašpirantov.

Po dvoch rokoch vstúpil do saleziánskeho noviciátu na Radne v Slovinsku. Tam zložil i prvé rehoľné sľuby a zaviazal sa pracovať pre chudobnú mládež, čo bolo ideálom celého jeho života. Ďalším významným medzníkom v jeho živote bola kňazská vysviacka, ktorú prijal 4. júla 1937 v Ľubľane po ukončení teologických štúdií v Rakovníku.

Ako mladý kňaz sa vrátil do vlasti a začal pracovať v saleziánskom ústave v Trnave. Vyučoval spev a iné predmety na Biskupskom gymnáziu. V Trnave sa naplno rozvíli jeho hudobné umelecké schopnosti. Z chlapcov nižších tried vytvoril spevácky zbor, zvaný „trnavský speváčikovia“. Zbor sa stal čoskoro známy svojimi vystúpeniami a najmä operetkami po celom širokom okolí. Vystupoval aj v Národnom divadle v Bratislave, pri rozličných cirkevných a národných slávnostiach a akadémiách. Otec Strečanský bol v tej dobe aj plodným hudobným skladateľom. Napísal alebo upravil niekoľko operietiek s náboženským obsahom (Kaplnka v lese; Rybári, rybári; Mikuláš prichádza).

V Národnom divadle v Bratislave vystupoval s operetkou „Podivná socha“, ktorú zložil podľa Offenbachových motívov. Zložil i niekoľko náboženských a vlasteneckých piesní, ktoré sú živé ešte aj teraz doma i v zahraničí.

Otec Strečanský je 3. zľava

Otec Strečanský bol aj dobrým kazateľom, najmä po formálnej stránke. Volali ho kázať na mnohé miesta, lebo „vedel strhnúť ľudí“. Bol aj účinným kazateľom duchovných cvičení a ľudových misii. Vedel sa vžiť do problémov jednoduchých veriacich a prekvapujúcimi príkladmi, úvahami, citátmi pomáhal ľuďom riešiť ich problémy vo svetle kresťanskej pravdy. Aj mladí ľudia ho radi počúvali, lebo ich vedel zachytiť jasnosťou a presvedčivosťou.

Keď roku 1948 prišiel na Slovensko k moci komunistický režim, úspešný kňaz Strečanský nemohol ostať nepovšimnutý políciou. Stovky kňazov a tisíce veriacich sa dostali v päťdesiatych rokoch do väzenia. Vtedy pôsobil Otec Strečanský v malom seminári v Komárne a na verejných školách učil spev a hudbu. Od prázdnin 1950 bol prísne pozorovaný. Viac ráz sa ho polícia snažila zatknúť. Raz pred farským kostolom, inokedy na železničnej stanici, keď sa vracal z Bratislavy. Vždy sa mu však podarilo utiecť. Vtedy polícia vymyslela na neho záskok. 27. septembra 1950 ho zavolali na Okresný národný výbor, kde mal navrhnúť, čo sa bude spievať pri štátnych oslavách. Len čo tam prišiel, polícia ho zatkla a dvaja tajní agenti ho vzali medzi seba. Prišli na faru, kde si Otec Strečanský mal vziať najpotrebnejšie veci. Cestou sa Otec Strečanský modlil: „Anjel môj strážca, ukáž teraz, čo vieš, toto je tvoja príležitosť“.

Keď prišli na faru, požiadal agentov aby mohol vojsť do izby a prezliecť sa. Dovolili mu. Vošiel do izby, z tej do druhej, otvoril okno, vyskočil von a bežal ulicou. Dobehol do neznámeho domu, vybehol schodmi na povalu a dva dni a dve noci sa tam skrýval, bez toho, žeby o tom obyvatelia domu (maďarskej národnosti) vedeli. Samozrejme, že tajní ho hľadali krížom-krážom po celom Komárne.

Keď sa všetko trochu utíšilo, zišiel z povaly. Známi mu priniesli železničiarску uniformu a pomohli mu dostať sa vlakom z Komárna do Bratislavy. Vo vlaku si ho nikto nevšimol, lebo mal na hrudi viditeľne pripätý odznak člena komunistckej strany. Z Bratislavy cestoval do obce Zohora, blízko rakúskych hraníc. V obci sa pohybovalo veľa vojakov pohraničnej stráže, ale nikto z nich si Otca Strečanského v železničiarскеj uniforme nevšimol.

Jozef Strečanský SDB

Na foto: Don Strečanský so svojim otcom a sestrou na púti v Lourdoch.

Istá žena ho večer vyprevadila za obec a tam Otec Jozef vbehol do kukuričných polí. Začal sa plaziť smerom k rakúskym hraniciam. Bolo to namáhavé a veľmi dlhé. Mesiac svietil a nad hraničným pásmom sa občas tu i tam vo výške zažala svetelná raketa.

O polnoci sa dostal k rieke Morave. Trochu si odpočinul, prežehnal sa a povedal si: „V mene Božom napred!“ Vošiel do rieky, prebrodil ju a bol na rakúskej strane. Tu však ešte nebol v bezpečí, lebo zóna patrila pod sovietsku kontrolu. S pomocou dobrých ľudí sa dostal do Viedne a odtiaľ do americkej

zóny.

Celý rok študoval hudbu na konzervatóriu v Innsbrucku. Po roku prišiel do Ríma a pokračoval v štúdiu hudby na Pápežskom inštitúte pre posvätnú hudbu.

No už po jednom roku ho predstavení určili za misionára pre Slovákov v Belgicku. V tom čase on, Otec Fabera a Otec Lovíšek zakladali ústav pre mladých utečencov z východnej Európy v Ramegnies-Chine pri Tournali. Otec Strečanský bol inšpirátorom tohto diela a po Don Faberovi ho viedol. Burcoval v mladíkoch chuť do učenia, do osvojenia si dajakého remesla a tak s pomocou spolubratov Otca Černého, Lovíška, Tockého, Škorčika a brata koadjutora Mihalca pripravil desiatky mladíkov do života.

Bol vedúcim tohto diela až do jeho zániku roku 1982, kedy skončilo svoju úlohu. V Belgicku, ktoré sa stalo druhou vlasťou Otca Strečanského, pôsobil ako misionár medzi Slovákami, medzi starými baníkmi, čo prišli do belgických baní pracovať pred desiatkami rokov a medzi utečencami.

Otec Strečanský (druhý sprava) so skupinkou mladých Slovákov v Belgicku

Súčasne vypomáhal aj v pastoračnej práci v severnej časti Nemecka a posledne býval v Duisburgu. Pre Slovákov usporadúval bohoslužby, stretnutia, duchovné obnovy, organizoval púte (najmä do Lourdes, kde ako sám hovorieval „učil Pannu Máriu po slovensky“). Veľa cestoval, prešiel tisíce a tisíce kilometrov za svojimi veriacimi, aby im pomohol v duchovnej núdzi, podal pomocnú ruku, povedal bratské slovo, požehnal, rozhrešil, udelil sviatosti, pochoval.

V sobotu 22. júna 1985 o jedenástej hodine pred poľudním na klinike Sainte-Ode (Tenneville) zomrel po dlhej a ťažkej chorobe náš rodák Otec Jozef Strečanský, slovenský salezián. Pohreb tohto horlivého saleziánskeho kňaza sa konal vo farskom kostole v Saint-Georges-sur-Meuse, asi 80

kilometrov od kliniky, kde zomrel. Zádušnú svätú omšu vykonal rektor Ústavu svätého Cyrila a Metoda v Ríme Otec biskup Dominik Hrušovský. Spolu s ním koncebrovalo vyše pätnásť duchovných, belgických saleziánov i slovenských misionárov z Nemecka a Švajčiarska. Pochovaný je na saleziánskom cintoríne vo Farnières pri Grand-Halleux. Na hrobe má malý pomník s nápisom „JOSEPH STREČANSKY 1910 – 1985 RIP“.

Spracovali Jozef Horváth a Tomáš Kocian

Pripravujeme:

Uplynulo 100 rokov od narodenia nášho rodáka vdp. Jozefa Strečanského, SDB. Spomienkou na tohto významného človeka bude slávnostná sv. omša dňa 23. mája, ktorú bude celebrovat' Mons. Mgr. Pavol Zemko, ThD. generálny vikár trnavskej arcidiecézy. Po slávnostnej bohoslužbe bude nasledovat' kladenie venca pri pamätnej tabuli, ktorá je umiestnená na farskom kostole narodenia Panny Márie. V popoludňajších hodinách sa uskutoční spomienková akadémia v kultúrnom dome. Po prezentácii fotografií zo života nášho rodáka sa v programe prihovorí zástupca saleziánov na Slovensku, dekan našej farnosti, starosta obce, vystúpi Folklorná skupina Špačinčanka a iní účinkujúci.

Všetkých Vás na túto spomienkovú slávnosť srdečne pozývame.

Úvaha

Mladý človek verzus viera v Boha, resp. Cirkev katolícka. Zaujímavá konfrontácia a myslím, že aj nevyčerateľná téma na zamyslenie sa nad vnímaním a prežívaním viery u mladého človeka. V tejto mojej úvaha by som sa chcel trochu zamyslieť nad viacerými otázkami týkajúcimi sa tejto problematiky.

V čo všetko verí človek? Nielen mladý... Verí rôznym predpovediam vedcov a odborníkov, horoskopom, vešticiam, médiám, vo vlastnú schopnosť a sebestačnosť, na šťastie a zrodu okolností a pod. Ale to podstatné – verí v Pána Boha a jeho Cirkev katolícku? Žiaľ, v mnohých prípadoch nie.

Už od útleho veku by sa malo dieťa formovať na dospelého kresťana, najmä prostredníctvom príkladu svojich rodičov. No ak sa v tomto období zanedbá duchovné vedenie zo strany rodičov a dieťa u nich nevidí živé prežívanie viery (ako napríklad spoločné modlitby, navštevovanie sv. omší a iné), je od malička vychovávané vlastne „bez Boha“.

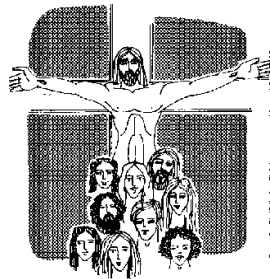
Existuje ale našťastie veľa svetlých prípadov, keď je väčšina mladých ľudí privádzaná k viere od detstva, čo je veľmi potrebné. Samozrejme, do spoločenstva veriacich by sme sa mali začleniť vlastnou vôľou, bez nátlaku. Veľmi nás môžu v dobrom zmysle slova ovplyvniť priatelia, známi, kňaz, istá životná skúška.

Množstvo mladých ľudí berie vieru vážne a úprimne. Naopak, veľká časť povrchne, kresťanmi sú len „na papieri“. Pre prvú skupinu mladých ľudí znamená Kristus a jeho učenie tri veci – cestu, pravdu a život. Je pre nich - dá sa povedať - všetkým. Potreba viery v Krista, úprimná modlitba, pomoc bližnému, návšteva sv. omší, prijímanie sviatostí, či zapájanie sa do mládežníckych aktivít vo farnosti im nie sú cudzie. Utekajú sa k Pánu Bohu, snažia sa žiť život, ako sa na kresťana patrí a kráčajú k vytúženému cieľu – spaseniu svojich duší, teda k životu večnému. Ako pozorujem aj ja, táto časť mládeže je krásne poznačená Kristom a jeho učením – skutkami lásky, odpustenia a porozumenia.

Mladý člověk verzus viera v Boha

Percentuálne je však zrejme skupina mladých veriacich, ktorí sú skutočnými kresťanmi, na tom horšie ako skupina prvá. Týchto je žiaľ viac. „Papieroví veriaci“. Pre nich je viera akoby záťažou a Krista príliš - ak nie vôbec - nevyhľadávajú. Živým príkladom sú mladí ľudia, ktorí sa zúčastnia sv. omše raz - dva razy do roka, na Veľkú noc a Vianoce, raz do roka si vykonajú sv. spoveď, raz „odprijímajú“ a „je vybavené“. Alebo tínedžeri, ktorí síce chodia na sv. omšu každú nedeľu, ale počas nej sa neustále bavia, prípadne ďalší sa ani v kostole nenachádzajú. Postávajú pri márnici alebo za múrmi kostola. Kňaz udelí záverečné požehnanie a pre nich sa končí nekonečné čakanie. Povinnosť si splnili a majú týždeň pokoj. Čo môžu mať zo sv. omše? Ja si myslím, že nič.

Sú ešte skupiny „veriacich“ mladých ľudí, pre ktorých sa návšteva kostola končí svadbou, birmovkou, sv. prijímaním či dokonca sviatosťou krstu. Potom dlho... dlho nič, až pohreb.

Nenechajme sa teda, my, mladí ľudia ovplyvňovať nežiaducimi vplyvmi dnešnej doby, ktorá je dnes vyslovene presýtená znevažovaním, neúctou a stálym útočením na katolícku Cirkev a spochybňovaním Kristovej existencie a jeho učenia.

Len tak mimochodom jeden príklad zo života – kedy sa napr. v televíznych novinách spomenie niečo pozitívne a užitočné v súvislosti s vierou? Azda len na Veľkú noc, Vianoce a sviatok všetkých svätých. Inak ak sa niečo spomenie, sú to len skreslené, umelo nafúknuté, či dokonca vymyslené škandály. Aj toto dopomáha k tomu, že viera v Boha a Cirkev sa dnes už pre mladého človeka stáva úplne nepodstatnou. I keď v pozemskom živote môžu byť najšťastnejšími a najspokojnejšími ľuďmi na svete, po smrti prichádza zákonitý trest – večné zatratenie.

Ale sme tu aj my, horliví a zapálení mladí ľudia, ktorých nič nedokáže odradiť od Krista. A aj keď si určite nesieme svoje každodenné krížiky, práve ich trpezlivým znášaním a konaním dobra sa pomaly ale isto pripravujeme na večnú odmenu – odmenu neba, odmenu večnej blaženosti.

Autor: farník

Detské okienko

Detská omša je niečo, s čím sa mnohí z nás stretli po prvýkrát práve v Špačinciach na nedeľnej svätej omši o 10:30, raz do mesiaca. A...nie je to úžasné? Deti sa práve tu môžu zapojiť do liturgie. Spievajú detské či mládežnícke piesne zrozumiteľné ich veku, čítajú Božie slovo, predkladajú svoje prosby, prinášajú obetné dary... a takto sa im celá svätá omša stáva omnoho bližšia. Zvlášť deťom je venovaná i kázeň, pri ktorej sa im kňaz venuje osobite, pri vysvetľovaní Božieho slova používa rôzne rekvizity, a takto si každý berie z homílie to, čo ho najviac osloví. A vďaka názornosti si slová, ktoré počul v evanjeliu

uchová v sebe dlhšie. Po týchto omšiach má kňaz pre deti pripravené i slovko na záver, kde dostanú či už „domácu úlohu“, malú pozornosť, alebo im venuje pár slov do ďalších dní.

V pôstnom období mali deti našej farnosti spoločnú aktivitu s cieľom pomôcť sebe i iným; sebe tým, že sa naučia zriekať maškát a sladkostí, a iným, konkrétne deťom z detského domova

v Trnave tým, že im po skončení pôstu tieto sladkosti darujú. Boli sme milo prevzpení štedrosťou a obetavosťou našich detí a ich túžby pomôcť tým, ktorých takýto skutok lásky poteší a povzbudí.

K tomu, aby sa mohla takáto nedeľná slávnosť prichystať, však treba i animátorov, ktorí s deťmi nacvičia piesne, rozdelia im čítania, prosby, obetné dary a venujú im chvíľku zo svojho času. Ľudí, ktorí radi pracujú s deťmi, alebo aspoň si myslia, žeby ich takáto aktivita mohla baviť. Animátorov bude treba i pri organizovaní rôznych stretiek, ktoré sa v Špačinciach chystajú. Deti a mládež sa rozdelia

podľa veku do skupiniek, v ktorých sa budú pravidelne stretávať. Približne hodinku v týždni si porozprávajú nové zážitky, lepšie sa spoznávajú, budú pre nich pripravené rôzne aktivity, témy, vedomosti, výlety a hry.

Takže: ak má niekto záujem stať sa animátorom v našej farnosti (na veku až tak veľmi nezáleží, stačí cítiť sa pripravený na túto úlohu), môže kedykoľvek prísť za Jožkom a Veronikou Horváthovou, Ľubomírom Svetlovským, Jarom Kľačom, Martinom a Ondrejom Ryškom alebo Tomášom Kocianom a ďalšie veci sa už poriešia...
☺

Pre deti od 8 rokov, vrátane mládeže sa chystá i výlet, detský tábor na Planinke pri Dechticiach. Uskutoční sa v dňoch 1.- 4.augusta. Cena za tento pobyt je 40€, v nej je zahrnuté ubytovanie, strava 5x denne, animácie, zdravotnícky personál. Tábor organizuje farský úrad v Špačinciach a občianske združenie FAIN. Prihlásiť sa treba na papier, ktorý sa nachádza v zadnej časti kostola, do konca júna. Bližšie informácie dostanete na tel. číslo 0905/ 626 123.

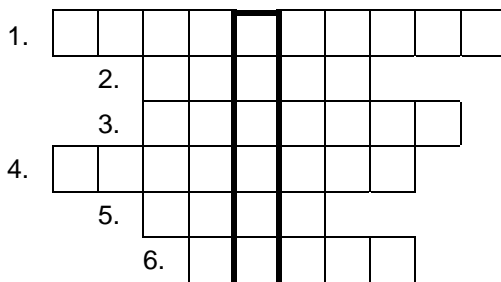

Veríme, že tieto akcie pomôžu nie len deťom v ich vzťahu k Bohu, k rodičom, súrodencom, starým rodičom, kamarátom, ale i ich rodičom.

Spracovala Veronika Horváthová

Pre najmenších:

1. Večer pred spánkom si v televízii pozriem ...
2. Deti sa chodia učiť do ...
3. Mamička a otecko sú moji ...
4. Bývam v obci ...
5. V mori sú malé vlnky a veľké ...
6. Zvieratko, ktoré robí mňau-mňau sa volá ...

... **FAIN** prináša úsmev 😊